

“ମିଠେ ବର୍ତ୍ତେ — ସକାଳୁ ସକାଳୁ ଉଠି ଏହି ଚିନ୍ତନ କର ଯେ ମୁଁ ଏତେ ଛୋଟ ଆତ୍ମା କେତେ ବଡ଼ ଶରୀରକୁ ଚଳାଉଛି, ମୋ ଆତ୍ମାରେ ଅବିନାଶୀ ପାର୍ବତୀ ନିଧାର୍ଯ୍ୟ ହୋଇ ରହିଛି ।”

ପ୍ରଶ୍ନ:- ଶିବବାବାଙ୍କର କେଉଁ ଅଭିଯାସ ଅଛି, କେଉଁଟି ନାହିଁ ?

ଉତ୍ତର:- ଆତ୍ମାତ୍ମକୁ ଜ୍ଞାନ ରତ୍ନରେ ସଜେଇବାର ଅଭିଯାସ ଶିବବାବାଙ୍କର ରହିଛି, ବାକି ଶରୀରକୁ ସଜେଇବାର ଅଭିଯାସ ତାଙ୍କର ନାହିଁ କାହିଁକି ନା ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୋର ତ ନିଜର ଶରୀର ନାହିଁ । ମୁଁ ଏହାଙ୍କର ଶରୀର ଯଦିଓ ଭିତରେ ନେଉଛି କିନ୍ତୁ ଏହି ଶରୀରକୁ ସଜେଇବାର କାମ ଏହି ଆତ୍ମା ନିଜେ କରିଥାଏ, ମୁଁ କରେ ନାହିଁ । ମୁଁ ତ ସର୍ବଦା ଅଶରୀର ଅଟେ ।

ଗୀତ:- ବଦଳ ଯାଏ ଦୁନିଆ ନାଁ ବଦଳୁଥାନ୍ତେ ହମ...

ଓମ୍ ଶାନ୍ତି । ପିଲାମାନେ ଏହି ଗୀତ ଶୁଣିଲେ । କିଏ ଶୁଣିଲା ? ଆତ୍ମା, ଆତ୍ମା ଏହି ଶରୀରର କାନ ଦ୍ଵାରା ଶୁଣିଲା । ପିଲାମାନଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ଏହା ଜଣାପଡ଼ିଲା ଯେ ଆତ୍ମା କେତେ ଛୋଟ, ସେହି ଆତ୍ମା ଏହି ଶରୀରରେ ନ ରହିଲେ ଶରୀର କୌଣସି କାର୍ଯ୍ୟରେ ଆସେ ନାହିଁ । କେତେ ଛୋଟ ଆତ୍ମାର ଆଧାରରେ ଏତେ ବଡ଼ ଶରୀର ଚାଲୁଛି । ଦୁନିଆରେ କାହାକୁ ବି ଆତ୍ମା ବିଷୟରେ ଜଣାନାହିଁ ଯିଏ ଏହି ଶରୀର ରୂପକ ରଥ ଉପରେ ବିରାଜମାନ ହୋଇଥାଏ । ଅକାଳମୁରତ ଆତ୍ମାର ଏହା ସିଂହାସନ ଅଟେ । ପିଲାମାନଙ୍କୁ ହିଁ ଏହି ଜ୍ଞାନ ମିଳୁଛି । କେତେ ରମଣୀୟ ରହସ୍ୟଯୁକ୍ତ ଅଟେ । ଯେବେ ଏହିଭଳି କୌଣସି ରହସ୍ୟଯୁକ୍ତ କଥା ଶୁଣାଯାଇଥାଏ ତେବେ ଚିନ୍ତନ ଚାଲିଥାଏ । ତୁମ ମାନଙ୍କର ମଧ୍ୟ ଏହି ଚିନ୍ତନ ଚାଲିଥାଏ — ଏତେ ଛୋଟ ଆତ୍ମା ଏତେ ବଡ଼ ଶରୀରରେ ବାସ କରୁଛି । ଆତ୍ମାରେ ୮୪ ଜନ୍ମର ପାର୍ବତୀ ନିଧାର୍ଯ୍ୟ ହୋଇ ରହିଛି । ଶରୀର ତ ବିନାଶ ହୋଇଯାଉଛି । ବାକି ଆତ୍ମା ରହିଯାଉଛି । ଏହା ବିଚାର ଯୋଗ୍ୟ କଥା ଅଟେ । ସକାଳୁ ଉଠି ଏହି ବିଚାର କରିବା ଦରକାର । ପିଲାମାନଙ୍କ ସମ୍ପର୍କରେ ଆସିଛି ଯେ ଆତ୍ମା କେତେ ଛୋଟ ଅଟେ, ତାକୁ ଅବିନାଶୀ ପାର୍ବତୀ ମିଳିଛି । ମୁଁ ଆତ୍ମା କେତେ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟଜନକ ଅଟେ । ଏହା ନୂଆ ଜ୍ଞାନ ଅଟେ । ଯାହାକି ଦୁନିଆରେ କାହାକୁ ବି ଜଣା ନାହିଁ । ବାବା ହିଁ ଆସି ଜଣାଉଛନ୍ତି, ଏହି ଜ୍ଞାନ ଯାହାକୁ ସମରଣ କରିବାର ଅଛି, ମୁଁ କେତେ ଛୋଟ ଆତ୍ମା କିପରି ଅଭିନୟ କରୁଛି । ଶରୀର ଓ ତତ୍ତ୍ଵରେ ତିଆରି ହେଉଛି । ବାବା ବ୍ରହ୍ମାତ୍ମକୁ କ’ଣ ଜଣା ପଡ଼ୁଛି କି! ଶିବବାବାଙ୍କର ଆତ୍ମା କିପରି ଆସୁଛି ଯାଉଛି । ଏପରି ବି ନୁହେଁ, ସବୁବେଳେ ଏହାଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ରହୁଛି । ତେଣୁ ଏହି ଚିନ୍ତନ କରିବାକୁ ହେବ । ତୁମମାନଙ୍କୁ ବାବା ଏପରି ଜ୍ଞାନ ଦେଉଛନ୍ତି ଯାହାକି କେବେ କାହାକୁ ମିଳିପାରିବ ନାହିଁ । ତୁମେ ଜାଣୁଛ ଯେ ନିଶ୍ଚିତ ଭାବରେ ଏହି ଜ୍ଞାନ ବ୍ରହ୍ମବାବାଙ୍କ ଆତ୍ମାରେ ନଥିଲା । ଅନ୍ୟ ସତ୍ତ୍ଵତ୍ଵରେ ଏଭଳି କଥା ଉପରେ କାହାର ବିଚାର ଚାଲିନଥାଏ । ଆତ୍ମା ଏବଂ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ସମ୍ବନ୍ଧରେ ସାମାନ୍ୟ ଜ୍ଞାନ ମଧ୍ୟ ନାହିଁ । କୌଣସି ବି ସାଧୁ-ସନ୍ନ୍ୟାସୀ ଆଦି ଏହା କ’ଣ ବୁଝୁଛନ୍ତି ଯେ ମୁଁ ଆତ୍ମା ଶରୀର ଦ୍ଵାରା ଏହାଙ୍କୁ ମନରେ ଦେଉଛି । ଆତ୍ମା ଶରୀର ଦ୍ଵାରା ଶାସ୍ତ୍ର ପଢ଼ୁଛି । ଜଣେ ବି ମନୁଷ୍ୟ ଆତ୍ମ-ଅଭିମାନୀ ନୁହନ୍ତି । ଆତ୍ମାର ଜ୍ଞାନ ତ କାହା ପାଖରେ ନାହିଁ, ତାହା ହେଲେ ବାବାଙ୍କର ଜ୍ଞାନ କିପରି ଥିବ ।

ତୁମେମାନେ ଜାଣୁଛ ଯେ ଆମ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କୁ ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଯେ ମିଠା-ମିଠା ସନ୍ତାନମାନେ! ତୁମେ କେତେ ହୁସିଆର (ବୁଦ୍ଧିମାନ) ହେଉଛ । ଏପରି କୌଣସି ମନୁଷ୍ୟ ନାହାନ୍ତି ଯିଏକି ବୁଝୁଛନ୍ତି ଯେ ଏହି ଶରୀରରେ ଯେଉଁ ଆତ୍ମା ଅଛି, ତାକୁ ପରମପିତା ପରମାତ୍ମା ପଢ଼ାଉଛନ୍ତି । କେତେ ବୁଝିବାର କଥା । ପରମତ୍ତ୍ଵ ଧନ୍ଦା ଆଦିରେ ବୁଝିବାର ରହିବା ଦ୍ଵାରା ଭୁଲିଯାଆନ୍ତି । ପ୍ରଥମେ ତ ବାବା ଆତ୍ମାର ଜ୍ଞାନ ଦେଇଥାନ୍ତି ଯାହା କୌଣସି ବି ମନୁଷ୍ୟଙ୍କ ପାଖରେ ନାହିଁ । ଗାୟନ ଅଛି ନା — ଆତ୍ମା ଏବଂ ପରମାତ୍ମା ଅଲଗା ରହିଥାନ୍ତି ବହୁକାଳ... ହିସାବ ରହିଛି ନା । ତୁମେମାନେ ଜାଣୁଛ ଯେ ଆତ୍ମା ହିଁ କଥା କହିଥାଏ ଶରୀର ଦ୍ଵାରା । ଆତ୍ମା ହିଁ ଶରୀର ଦ୍ଵାରା ଭଲ କିମ୍ବା ମନ୍ଦ କାମ କରୁଛି । ବାବା ଆସି ଆତ୍ମାମାନଙ୍କୁ କେତେ ସୁନ୍ଦର କରୁଛନ୍ତି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ସକାଳୁ ଉଠି ପ୍ରଥମେ ଏହି ଅଭିଯାସ କିମ୍ବା ବିଚାର କର ଯେ ଆତ୍ମା କ’ଣ ଅଟେ ? ଯିଏକି ଏହି ଶରୀର ଦ୍ଵାରା ଶୁଣୁଛି । ଆତ୍ମାର ପିତା ପରମପିତା ପରମାତ୍ମା ଅଟନ୍ତି, ଯାହାଙ୍କୁ ପତିତ-ପାବନ, ଜ୍ଞାନର ସାଗର କହନ୍ତି । ତେବେ କୌଣସି ମନୁଷ୍ୟଙ୍କୁ ସୁଖର ସାଗର, ଶାନ୍ତିର ସାଗର କିପରି କହିପାରିବା । କ’ଣ ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣଙ୍କୁ ସର୍ବଦା ପବିତ୍ରତାର ସାଗର ବୋଲି କହିବା ? ନୁହେଁ ନା ଏକ ବାବା ହିଁ ସର୍ବଦା ପବିତ୍ରତାର ସାଗର ଅଟନ୍ତି । ମନୁଷ୍ୟ ତ କେବଳ ଭକ୍ତିମାର୍ଗର ଶାସ୍ତ୍ରର କଥା ବସି ବରଣ୍ଡନା କରିଥାନ୍ତି । ବାସ୍ତବିକ ଅନୁଭବ ନାହିଁ । ଏପରି ବୁଝିବେ ନାହିଁ ଯେ ମୁଁ ଆତ୍ମା ଏହି ଶରୀର ଦ୍ଵାରା ବାବାଙ୍କର ମହିମା କରୁଛି । ସେ ଆମର ବହୁତ ମଧୁର ବାବା ଅଟନ୍ତି । ସେ ହିଁ ସୁଖଦାତା ଅଟନ୍ତି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି — ହେ ଆତ୍ମାଗଣ ଏବେ ମୋ ମତରେ ଚାଲ । ଏହି ଅବିନାଶୀ ଆତ୍ମାକୁ ଅବିନାଶୀ ବାବାଙ୍କ ଦ୍ଵାରା ଅବିନାଶୀ ମତ ମିଳୁଛି । ବିନାଶୀ ଶରୀରଧାରୀ ମନୁଷ୍ୟଙ୍କୁ ବିନାଶୀ ଶରୀରଧାରୀ ମନୁଷ୍ୟଙ୍କର ହିଁ ମତ ମିଳିଥାଏ । ସତ୍ତ୍ଵଯୁଗରେ ତ ତୁମେ ଏଠାକାର ପୁରୁଷାର୍ଥର ଫଳ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଥାଅ । ସେଠାରେ କେବେ ଓଲଟା ମତ ମିଳିନଥାଏ । ବର୍ତ୍ତମାନର

ଶ୍ରୀମତ ହିଁ ଅବିନାଶୀ ହୋଇଯାଇଥାଏ, ଯାହାକି ଅଧାକଳ୍ପ ଚାଲିଥାଏ । ଏହା ନୂଆ ଜ୍ଞାନ ଅଟେ, ଏହାକୁ ଗ୍ରହଣ କରିବା ପାଇଁ କେତେ ବୁଦ୍ଧି ଦରକାର । ଏହାକୁ କାର୍ଯ୍ୟରେ ଲଗାଇବା ଦରକାର । ଯେଉଁମାନେ ଆରମ୍ଭରେ ବହୁତ ଭକ୍ତି କରିଥିବେ ସେମାନେ ଭଲ ଭାବରେ ଧାରଣା କରିପାରିବେ । ଏହା ବୁଝିବା ଦରକାର — ଯଦି ଆମର ବୁଦ୍ଧିରେ ଜ୍ଞାନ ଠିକ୍ ରୂପରେ ଧାରଣ ହେଉ ନାହିଁ, ତେବେ ଜରୁର ଆରମ୍ଭରୁ ମୁଁ ଭକ୍ତି କରିନାହିଁ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଯଦି କିଛି ବି ବୁଝି ପାରୁନାହିଁ ତାହା ହେଲେ ବାବାଜୀଙ୍କୁ ପଢ଼ାର କାହିଁକି ନା ବାବା ଅବିନାଶୀ ସର୍ବଜନ (ତାଙ୍କତର) ଅଟନ୍ତି । ତାଙ୍କୁ ପରମାତ୍ମା ମଧ୍ୟ କୁହାଯାଏ । ଆତ୍ମା ପବିତ୍ର ହୋଇଥାଏ ତ ତାଙ୍କର ମହିମା ମଧ୍ୟ ହୋଇଥାଏ । ଆତ୍ମାର ମହିମା ହେଉଛି ତ ଶରୀରର ବି ମହିମା ହେଉଛି । ଆତ୍ମା ତମୋପରଧାନ ହେଲେ ଶରୀରର ମଧ୍ୟ ମହିମା ହେବ ନାହିଁ । ଏହି ସମୟରେ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ବହୁତ ଗହନ ବୁଦ୍ଧି (ଜ୍ଞାନ) ମିଳୁଛି । ଆତ୍ମାକୁ ହିଁ ମିଳୁଛି । ଆତ୍ମାକୁ କେତେ ମଧୁର ହେବା ଦରକାର । ସମସ୍ତତଙ୍କୁ ସୁଖ ଦେବା ଦରକାର । ବାବା କେତେ ମିଠା ଅଟନ୍ତି । ଆତ୍ମାମାନଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ବହୁତ ମଧୁର କରୁଛନ୍ତି । ଆତ୍ମା କୌଣସି ବି ଅକର୍ତ୍ତବ୍ୟ କାର୍ଯ୍ୟ ନ କରୁ ଏହା ଅଭ୍ୟାସ କରିବା ଦରକାର । ଟେକ କରିବା ଦରକାର ଯେ ମୋ ଦ୍ଵାରା କୌଣସି ଅକର୍ତ୍ତବ୍ୟ କାର୍ଯ୍ୟ ହେଉ ନାହିଁ ତ ? ଶିବବାବା କେବେ ଅକର୍ତ୍ତବ୍ୟ କାର୍ଯ୍ୟ କରିବେ କି ? ନୁହେଁ । ସେ ଆସିଥା'ନ୍ତି ଉତ୍ତମରୁ ଉତ୍ତମ କଲ୍ୟାଣକାରୀ କାର୍ଯ୍ୟ କରିବା ପାଇଁ । ସମସ୍ତତଙ୍କୁ ସଦ୍ଗତି ଦେଇଥା'ନ୍ତି । ତେଣୁ ବାବା ଯେଉଁ କର୍ତ୍ତବ୍ୟ କରିଥା'ନ୍ତି, ପିଲାମାନଙ୍କର କର୍ତ୍ତବ୍ୟ ମଧ୍ୟ ସେଭଳି ହେବା ଦରକାର । ଏହା ମଧ୍ୟ ବୁଝାଇଛନ୍ତି ଯେଉଁମାନେ ଆରମ୍ଭରୁ ବହୁତ ଭକ୍ତି କରିଛନ୍ତି, ସେମାନଙ୍କର ବୁଦ୍ଧିରେ ଏହି ଜ୍ଞାନ ଧାରଣ ହେବ । ଏବେ ବି ଦେବତାମାନଙ୍କର ଅନେକ ଭକ୍ତ ନିଜର ମୁଣ୍ଡକାଟି ଦେବା ପାଇଁ ମଧ୍ୟ ପ୍ରସ୍ତୁତ ଅଛନ୍ତି । ବଡ଼ ବଡ଼ ଭକ୍ତଙ୍କୁ ସାନ ଭକ୍ତମାନେ ଅନୁକରଣ କରିଥାନ୍ତି । ସେମାନଙ୍କର ମହିମା ଗାୟନ କରିଥା'ନ୍ତି । ସେମାନଙ୍କର କାର୍ଯ୍ୟକଳାପ ତ ସ୍ଵର୍ଗରେ ଦେଖାଯାଇଥାଏ । ଏଠାରେ ତୁମେ ଗୁପ୍ତ ଅଟ । ତୁମ ବୁଦ୍ଧିରେ ସୃଷ୍ଟିର ଆଦି-ମଧ୍ୟ-ଅନ୍ତର ସାରା ଜ୍ଞାନ ରହିଛି । ଏହା ବି ପିଲାମାନଙ୍କୁ ଜଣା ଅଛି ଯେ ବାବା ଆମକୁ ପଢ଼ାଇବା ପାଇଁ ଆସିଛନ୍ତି । ଏବେ ପୁଣି ଆମେ ଘରକୁ ଯିବୁ । ଯେଉଁଠାରୁ ସବୁ ଆତ୍ମାମାନେ ଆସିଥାନ୍ତି, ତାହା ଆମର ଘର ଅଟେ । ସେଠାରେ ଶରୀର ହିଁ ନାହିଁ ତ ଶବ୍ଦ କିପରି ହେବ । ଆତ୍ମା ବ୍ୟତୀତ ଶରୀର ଜଡ଼ ହୋଇଯାଏ । ମନୁଷ୍ୟର ଶରୀର ସହିତ କେତେ ମୋହ ରହିଛି । ଆତ୍ମା ଶରୀରରୁ ବାହାରି ଗଲେ ବାକି ରହିଲା ଫଳତତ୍ତ୍ଵର ଶରୀର । ଶରୀର ସହ ମଧ୍ୟ କେତେ ସନ୍ଦେହ ରହିଥାଏ । ପତ୍ନୀ ପତିର ଚିତା ଉପରେ ଝାସ ଦେବା ପାଇଁ ପ୍ରସ୍ତୁତ ହୋଇଯାଏ । ଶରୀର ପ୍ରତି କେତେ ମୋହ ରହିଥାଏ । ଏବେ ତୁମେ ବୁଝୁଛ ଯେ ସାରା ଦୁନିଆ ଠାରୁ ନିଷ୍ଟମୋହା ହେବାକୁ ପଡ଼ିବ । ଏହି ଶରୀର ତ ଦିନେ ବିନାଶ ହୋଇଯିବ । ତେଣୁ ଶରୀରରୁ ଆସକ୍ତି ତୁଟିଯିବା ଦରକାର ନା । କିନ୍ତୁ ବହୁତ ମୋହ ରହିଥାଏ । ବ୍ରାହ୍ମଣଙ୍କୁ ଖାଇବାକୁ ଦେଉଛନ୍ତି । ମନେ ପକାଇଥା'ନ୍ତି ନା । ଅମୁକର ଗର୍ବାଧ୍ୟ ହେବ । ତେବେ ସିଏ କ'ଣ ଖାଇବ କି । ତୁମ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ତ ଏବେ ଏହି ସବୁ କଥାରୁ ମୁକ୍ତ ହୋଇଯିବା ଦରକାର । ଡ୍ରାମାରେ ପ୍ରତ୍ୟେକ ନିଜ ନିଜର ଅଭିନୟ କରୁଛନ୍ତି । ଏହି ସମୟରେ ତୁମକୁ ଜ୍ଞାନ ମିଳୁଛି, ଆମକୁ ନିଷ୍ଟମୋହା ହେବାକୁ ପଡ଼ିବ । ମୋହଜିତ ରାଜାଙ୍କର କାହାଣୀ ଅଛି ନା ଅନ୍ୟ କେହି ମୋହଜିତ ହୋଇପାରିବେ ନାହିଁ । ଏହିଭଳି କାହାଣୀ ତ ବହୁତ ଲେଖା ହୋଇଛି ନା । ସେଠାରେ ଅକାଳମୃତ୍ୟୁ ହୁଏ ନାହିଁ । ତେଣୁ ମୋହର କଥା ପଢ଼ାରିବା ଆବଶ୍ୟକ ନାହିଁ । ବରତତ୍ତ୍ଵମାନ ବାବା ତୁମକୁ ମୋହଜିତ କରୁଛନ୍ତି । ସଞ୍ଚରଣରେ ମୋହଜିତ ରାଜାମାନେ ଥିଲେ । ଯେପରି ରାଜାରାଣୀ ସେପରି ପ୍ରଜା ମଧ୍ୟ ଥିଲେ । ତାହା ହିଁ ନିଷ୍ଟମୋହାର ରାଜଧାନୀ ଅଟେ । ରାବଣ ରାଜ୍ୟରେ ମୋହ ବହୁତ ରହିଥାଏ । ସେଠାରେ ତ ବିକାର ନଥାଏ । ରାବଣ ରାଜ୍ୟ ହିଁ ନାହିଁ । ରାବଣର ରାଜତ୍ଵ ଚାଲିଯାଇଥାଏ । ରାମ ରାଜ୍ୟରେ କଣ ହୁଏ, କିଛି ବି ଜଣା ନାହିଁ । ବାବାଜୀ ବ୍ୟତୀତ ଏହିକଥା ସବୁ ଆଉ କେହି କହିପାରିବେ ନାହିଁ । ବାବା ଏହି ଶରୀରରେ ରହି ମଧ୍ୟ ଦେହୀ-ଅଭିମାନୀ ଅଟନ୍ତି । ଲୋନ୍ ଅଥବା ଭତାରେ ଘର ନେଇଥିଲେ ସେଥିରେ ମଧ୍ୟ ମୋହ ରହିଥାଏ । ଘରକୁ ଭଲ ଭାବରେ ସଜେଇ ରଖିଥାନ୍ତି । ବ୍ରହ୍ମବାବାଙ୍କୁ ତ ସଜାଇବା ଦରକାର ନାହିଁ କାରଣ ବାବା ତ ଅଗଣୀତ ଅଟନ୍ତି ନା । ଏହାଙ୍କୁ କୌଣସି ସଜା ସଜି କରିବାର ଅଭ୍ୟାସ ନାହିଁ । ବାବାଙ୍କୁ ତ ଅବିନାଶୀ ଜ୍ଞାନ ରତନରେ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ସଜାଇବାର ଅଭ୍ୟାସ ଅଛି । ସୃଷ୍ଟିର ଆଦି-ମଧ୍ୟ-ଅନ୍ତର ରହସ୍ୟ ବୁଝାଇଥାନ୍ତି । ଶରୀର ତ ଅପବିତ୍ର ହିଁ ଅଟେ । ଏହାଙ୍କୁ ଯେତେବେଳେ ନୂଆ ଶରୀର ମିଳିବ ତେବେ ପବିତ୍ର ହେବେ । ବରତତ୍ତ୍ଵମାନ ତ ଇଏ ପୁରୁଣା ଦୁନିଆ ଅଟେ । ଇଏ ମଧ୍ୟ ଦିନେ ଶେଷ ହୋଇଯିବ । ଏକଥା ମଧ୍ୟ ଦୁନିଆରେ କାହାକୁ ଜଣା ହିଁ ନାହିଁ । ଧୀରେ ଧୀରେ ଜଣାପଡ଼ିବ । ନୂଆ ଦୁନିଆର ସ୍ଵାଧୀନା ଏବଂ ପୁରୁଣା ଦୁନିଆର ବିନାଶ, ଏହା ତ ବାବାଙ୍କର ହିଁ କାମ ଅଟେ । ବାବା ହିଁ ଆସି ବ୍ରହ୍ମାତ୍ମକ ଦ୍ଵାରା ପ୍ରଜା ରଚନା କରି ନୂଆ ଦୁନିଆ ସ୍ଵାଧୀନା କରୁଛନ୍ତି । ତୁମେ ନୂଆ ଦୁନିଆରେ ଅଛ ? ନାହିଁ, ନୂଆ ଦୁନିଆ ସ୍ଵାଧୀନା ହେଉଛି । ତେଣୁ ତୁଟି ଅର୍ଥାତ୍ ବ୍ରାହ୍ମଣମାନେ ବହୁତ ଉଚ୍ଚ ବା ଗ୍ରେଷ୍ଠ ଅଟନ୍ତି । ବାବା ବୁଝାଇଛନ୍ତି ବାବାଙ୍କ ସମମୁଖକୁ ଆସିଲେ ପ୍ରଥମେ ଏକଥା ମନେ ପକାଅ ଯେ ଆମେ ଇଶ୍ଵର ପିତାଙ୍କ ନିକଟକୁ ଯାଉଛୁ । ଶିବବାବା ତ' ନିରାକାର ଅଟନ୍ତି । ତାଙ୍କ ସାମନାକୁ ଆମେ କେମିତି ଯିବା । ତେଣୁ ଶିବବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇ ପୁଣି ତାଙ୍କ ସମମୁଖକୁ ଆସିବାକୁ ହେବ । ତୁମେ ଜାଣିଛ ଶିବବାବା ବ୍ରହ୍ମାତ୍ମକ ମଧ୍ୟରେ ବସିଛନ୍ତି । ଏହି ଶରୀର ତ ପତିତ ଅଟେ । ଶିବବାବାଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ ନ ରହି କୌଣସି କାମ କଲେ ପାପ ଲାଗିଯାଏ । ଆମେ ଶିବବାବାଙ୍କ ପାଖକୁ ଯାଉଛୁ । ପୁଣି ଅନ୍ୟ ଜନ୍ମରେ ଅଲଗା ସମ୍ବନ୍ଧୀ ହେବ । ସେଠାରେ ଦେବତାଙ୍କ କୋଳକୁ ଯିବା । ଏହି ଇଶ୍ଵରୀୟ କୋଳ ଧରେ ମାତ୍ର ମିଳିଥାଏ । ମୁଖରେ କହିଥାନ୍ତି, ହେ ବାବା ଆମେ ଆପଣଙ୍କର ହୋଇଗଲୁ । ବହୁତ ଅଛନ୍ତି ଯେଉଁମାନେ କି କେବେ ଦେଖି ବି ନାହାନ୍ତି । ବାହାରେ ରହୁଛନ୍ତି ପତ୍ର ଲେଖନ୍ତି ଶିବବାବା ମୁଁ ଆପଣଙ୍କର ପୋଷ୍ଟପୁତ୍ର ହୋଇଗଲି । ବୁଦ୍ଧିରେ ଜ୍ଞାନ ଅଛି । ଆତ୍ମା କହୁଛି ମୁଁ ଶିବବାବାଙ୍କର ହୋଇଯାଇଛି । ଏହାଙ୍କ ପୂର୍ବରୁ ମୁଁ ପତିତ କୋଳରେ ଥିଲି । ଭବିଷ୍ୟତରେ ପବିତ୍ର ଦେବତା କୋଳରେ ଆସିବି । ଏହି ଜନ୍ମ ଦୁର୍ଲଭ ଅଟେ । ହୀରା ଭଳି ତୁମେ ଏହି ସଂଗମୟୁଗରେ ହେଉଛ । ସଂଗମୟୁଗ କୌଣସି ପାଣିର ସାଗର ଏବଂ ନଦୀମାନଙ୍କର ମିଳନକୁ କୁହାଯାଏ ନାହିଁ । ରାତି

ଦିନର ଅନ୍ତର ରହିଛି । ବ୍ରହ୍ମପୁତ୍ରର ବଡ଼ରୁ ବଡ଼ ନଦୀ ଅଟେ ଯେ କି ସାଗରରେ ମିଶିଛି । ନଦୀମାନେ ଯାଇ ସାଗରରେ ପଡ଼ିଛନ୍ତି । ତୁମେ ବି ସାଗରରୁ ବାହାରି ଥିବା ଜ୍ଞାନ ନଦୀ ଅଟ । ଜ୍ଞାନ ସାଗର ଶିବବାବା ଅଟନ୍ତି । ବଡ଼ରୁ ବଡ଼ ନଦୀ ବ୍ରହ୍ମପୁତ୍ରର ଅଟେ । ଏହାଟଙ୍କ ନାମ ବ୍ରହ୍ମା ଅଟେ । ସାଗର ସହିତ ଏହାଟଙ୍କର କେତେ ସାମଞ୍ଜସ୍ୟ ଅଛି । ତୁମକୁ ଜଣା ଅଛି ଯେ ନଦୀମାନେ କେଉଁଠାରୁ ବାହାରିଛନ୍ତି । ସାଗରଠାରୁ ହିଁ ବାହାରିଛି, ପୁଣି ସାଗରେ ମିଶିଥାନ୍ତି । ସାଗରଠାରୁ ମିଠା ପାଣି ଗରହଣ କରିନିଅନ୍ତି । ସାଗରଟଙ୍କ ସନ୍ତାନ ପୁଣି ସାଗରରେ ଯାଇ ମିଶନ୍ତି । ତୁମେ ବି ଜ୍ଞାନ ସାଗରରୁ ବାହାରିଛ ପୁଣି ସମସ୍ତେ ସେଠାକୁ ଚାଲିଯିବ, ଯେଉଁଠି ସେ ରହିଥା'ନ୍ତି, ସେଠାରେ ତୁମେ ଆତ୍ମାମାନେ ବି ରହୁଛ । ଜ୍ଞାନ ସାଗର ଆସି ତୁମକୁ ପବିତ୍ର ମିଠା କରୁଛନ୍ତି । ଆତ୍ମା ଯିଏକି ଗୁଣହୀନ ହୋଇଯାଇଛି ତାକୁ ଗୁଣବାନ କରୁଛନ୍ତି । ୫ ବିକାର ରୂପୀ ଛି-ଛି ଅବଗୁଣ ତୁମଠାରୁ ବାହାରିଯାଉଛି, ତେଣୁ ତୁମେ ତମୋଫରାଧାନ ସତତଫରାଧାନ ହୋଇଯାଉଛ । ବାବା ପୁରୁଷାର୍ଥ ବହୁତ କରାଉଛନ୍ତି । ତୁମେ କେତେ ସତତଫରାଧାନ ଥିଲ, ସଞ୍ଚରଣରେ ରହୁଥିଲ । ତୁମେ ବିଲୁଲ୍ ଛି-ଛି ପତିତ ହୋଇଯାଇଛ । ରାବଣ ତୁମକୁ କ'ଣ କରିଦେଇଛି । ଭାରତରେ ହିଁ ଗାୟନ ଅଛି ହୀରା ସଦୃଶ ଅମୂଲ୍ୟ ଜନ୍ମ ।

ବାବା କହୁଛନ୍ତି ତୁମେ କଉଡ଼ି ଭଲ ବିନାଶୀ ଧନ ପାଇଁ କାହିଁକି ବ୍ୟସ୍ତ ହେଉଛ । ବିନାଶୀ ଧନ କ'ଣ ବହୁତ ଦରକାର କି । ଗରୀବ ଜଳଦି ବୁଝିଯାଇଥାନ୍ତି । ସାହୁକାର ତ କହିଥା'ନ୍ତି ଏବେ ଆମ ପାଇଁ ଏଇଠି ହିଁ ସାମ୍ରାଜ୍ୟ । ତୁମେ ସନ୍ତାନମାନେ ଜାଣିଛ — ଯିଏ ବି ମନୁଷ୍ୟମାତ୍ରର ଅଛନ୍ତି ସମସ୍ତତଃକର ଏହି ସମୟରେ କଉଡ଼ି ତୁଲ୍ୟ ମୂଲ୍ୟହୀନ ଜୀବନ ଅଟେ । ଆମେ ବି ଏପରି ଥିଲୁ । ଏବେ ବାବା ଆମକୁ କେତେ ଶ୍ରେଷ୍ଠ କରୁଛନ୍ତି । ଲକ୍ଷ୍ମଣ ତ ରହିଛି ନା । ଆମେ ନରରୁ ନାରାୟଣ ହେଉଛୁ । ଭାରତ ଏବେ କଉଡ଼ି ସଦୃଶ କାଞ୍ଚାଳ ଅଟେ ନା । ଭାରତବାସୀ ନିଜେ କ'ଣ ଜାଣିଛନ୍ତି କି । ଏଠାରେ ତୁମେ କେତେ ସାଧାରଣ ଅବଳାମାନେ ଅଛ । କେହି ବଡ଼ ଲୋକ ଆସିଲେ ତାଙ୍କୁ ଏଠାରେ ବସିବାକୁ ଇଚ୍ଛା ହେବନି । ଯେଉଁଠି ବଡ଼-ବଡ଼ ଲୋକମାନେ, ସନ୍ନ୍ୟାସୀ, ଗୁରୁ ଆଦି ଥିବେ ସେହିଭଳି ବଡ଼-ବଡ଼ ସଭାକୁ ଯିବେ । ବାବା ମଧ୍ୟ କହୁଛନ୍ତି ମୁଁ ଗରୀବଟଙ୍କର ବନ୍ଧୁ ଅଟେ । କହିଥା'ନ୍ତି ଯେ ଭଗବାନ ଗରୀବଟଙ୍କ ରକ୍ଷା କରିଥାନ୍ତି । ଏବେ ତୁମେ ଜାଣୁଛ — ଆମେ କେତେ ସାହୁକାର ଥିଲେ । ଏବେ ପୁଣି ହେଉଛୁ । ବାବା ଲେଖିଥା'ନ୍ତି ତୁମେ ପଦମାପଦମପତି ହେଉଛ । ସେଠାରେ ଲଢେଇ ଝଗଡ଼ା ମରାମରି ହୁଏ ନାହିଁ । ଏଠାରେ ତ ଦେଖ ପଇସା ପାଇଁ କେତେ ମରାମରି ହେଉଛନ୍ତି । କେତେ ଲାଞ୍ଜ ମିଳୁଛି । ମନୁଷ୍ୟକୁ ତ ପଇସା ଦରକାର ନା । ତୁମେ ସନ୍ତାନମାନେ ଜାଣିଛ ବାବା ଆମର ସମ୍ପଦତି ଭରପୁର କରିଦେଉଛନ୍ତି । ଅଧାକଳ୍ପ ପାଇଁ ଯେତେ ଦରକାର ସେତେ ଧନ ନିଅ, ପରନ୍ତୁ ପୁରୁଷାର୍ଥ କର । ଅବହେଳା କର ନାହିଁ । କୁହାଯାଏ ନା ପିତାତଙ୍କୁ ଅନୁସରଣ କର । ପିତାତଙ୍କୁ ଅନୁକରଣ କର ତେବେ ଏହିପରି ହୋଇଯିବ । ନରରୁ ନାରାୟଣ, ନାରୀରୁ ଲକ୍ଷ୍ମଣୀ ହେବା ପାଇଁ ଉଚ୍ଚ ପରୀକ୍ଷା ଦେବାକୁ ହେବ । ଏଠାରେ ଟିକିଏ ହେଲେ ବି ଅବହେଳା କରିବା ଉଚିତ ନୁହେଁ । ବାବା ଶ୍ରୀମତ ଦେଉଛନ୍ତି, ତେଣୁ ଶ୍ରୀମତ ପାଳନ କରିବାକୁ ହେବ । କାଜଦା ଆଇନର ନୀତି ନିୟମର ଉଲ୍ଲଙ୍ଘନ କର ନାହିଁ । ଶ୍ରୀମତ ଆଧାରରେ ହିଁ ତୁମେ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ହେଉଛ । ଲକ୍ଷ୍ମଣ ବହୁତ ଉଚ୍ଚ ଅଟେ । ପୁରତିଦିନ ନିଜର ହିସାବ ରଖ । ରୋଜଗାର କଲି ନା ଘାଟା ହେଲା ? ବାବାଟଙ୍କୁ କେତେ ମନେ ପକାଇଲି ? କେତେ ଜଣତଙ୍କୁ ରାସ୍ତା ବତାଇଲି ? ଅନ୍ୟମାନଙ୍କର ଲାଠି ତୁମେ ଅଟ ନା । ତୁମକୁ ଜ୍ଞାନର ତୃତୀୟ ନେତ୍ର ମିଳୁଛି । ଆଉଛା—

ମିଠା ମିଠା ସିକିଲଧେ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ମାତା-ପିତା, ବାପଦାଦାଟଙ୍କର ମଧୁର ସ୍ନେହଭରା ସ୍ମୃତି ଏବଂ ସୁପ୍ରଭାତ । ଆତ୍ମିକ ପିତାତଙ୍କର ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ନମସ୍କୃତେ ।

ଧାରଣା ପାଇଁ ପୁଷ୍ପ ସାର :-

(୧) ବାବା ଯେପରି ମିଠା ଅଟନ୍ତି, ସେହିପରି ମିଠା ହୋଇ ସମସ୍ତତଙ୍କୁ ସୁଖ ଦେବାର ଅଛି । କୌଣସି ଅକର୍ତ୍ତବ୍ୟ କାର୍ଯ୍ୟ କରିବାର ନାହିଁ । ଉତ୍ତମରୁ ଉତ୍ତମ କଲ୍ୟାଣକାରୀ କାର୍ଯ୍ୟ ହିଁ କରିବାକୁ ହେବ ।

(୨) ମୂଲ୍ୟହୀନ ବିନାଶୀ ଧନ ପଛରେ ଦୌଡ଼ିବାର ନାହିଁ । ପୁରୁଷାର୍ଥ କରି ନିଜର ଜୀବନକୁ ହୀରା ସଦୃଶ କରିବାର ଅଛି । କୌଣସି ଭୁଲ୍ କରୁନ କରିବାର ନାହିଁ ।

ବରଦାନ:- ଚାଲେଞ୍ଜର ଏବଂ ବ୍ୟବହାରିକ ଜୀବନର ସମାନତା ଦଞ୍ଚାରା ନିଜକୁ ପାପ କର୍ମରୁ ମୁକ୍ତ ରଖି ବିଶ୍ରାମସେବାଧାରୀ ହୁଅ । ତୁମେ ପିଲାମାନେ ଯେଉଁ ଚାଲେଞ୍ଜ ଅଥବା ପ୍ରତିଜ୍ଞା କରୁଛ ସେହି ପ୍ରତିଜ୍ଞା ଏବଂ ତୁମର ବ୍ୟବହାରିକ ଜୀବନ ମଧ୍ୟରେ ସମାନତା ରହିବା ଉଚିତ୍, ନଚେତ୍ ପୁଣ୍ୟ ଆତ୍ମା ହେବା ପରିବର୍ତ୍ତେ ବୋହୋଇ ଆତ୍ମା ହୋଇଯିବ । ତେଣୁ ଏହି ପାପ ଏବଂ ପୁଣ୍ୟର ଗତିକୁ ଜାଣି ନିଜକୁ ସୁରକ୍ଷିତ ରଖ କାହିଁକି ନା ସଂକଳ୍ପରେ ମଧ୍ୟ କୌଣସି ପ୍ରକାରର ବିକାରର ଦୁର୍ବଳତା, ବ୍ୟସ୍ତତା ବାଣୀ, ବ୍ୟସ୍ତତା ଭାବନା, ଘୃଣା ବା ଇର୍ଷାର ଭାବନା, ପାପର ଖାତାକୁ ବଢ଼ାଇ ଦେଇଥାଏ, ସେଥିପାଇଁ ପୁଣ୍ୟ ଆତ୍ମା ଭବର ବରଦାନ ଦଞ୍ଚାରା ନିଜକୁ ସୁରକ୍ଷିତ ରଖି ବିଶ୍ରାମ ସେବାଧାରୀ ହୁଅ । ସଂଗଠିତ ରୂପରେ ଏକମତ ଏବଂ ଏକରସ ସୂଚିତ ଅନୁଭବ କରାଅ ।

ସ୍ଲୋଗାନ:- ପବିତ୍ରତାର ଉନ୍ନତି ଚତୁର୍ଦ୍ଦିଗରେ ଜାଗ୍ରତ କର ତେବେ ବାବାଟଙ୍କୁ ସମସ୍ତେ ସହଜରେ ଦେଖିପାରିବେ ।

*** ଓମ୍ ଶାନ୍ତି ***